

Arrest

nr. 146 964 van 2 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 juni 2014, als descendent van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 december 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 11 december 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.06.2014 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Uit het attest dd 21.08.2014 van de Rijksdiens voor Pensioenen blijkt dat de Belgische referentiepersoon begunstigde te zijn van 'inkomensgarantie voor ouderen' en dit ten bedrage van 1.011,70 euro per maand. 'Inkomensgarantie voor ouderen' is een vorm van sociale bijstand. Het wordt toegestaan aan personen, ouder dan 65 jaar, die behoeftig zijn omdat deze niet meer terecht kunnen bij het ocmw voor een leefloon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische bespreking van de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt zij als volgt:

"[...] In casu is de bestreden beslissing van 5 december 2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het

redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 05/12/2014:

- *dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- *dat verzoeksters moeder (lees: referentiepersoon) een InkomensGarantie voor Ouderen (hierna: IGO) ontvangt en dat deze IGO een vorm is van sociale bijstand is en per definitie niet in aanmerking kan worden genomen;*

Vooreerst verwijst verzoekster naar de beslissingen van verwerende partij die genomen werd op 10/07/2012 en op 24/09/2013 (zie administratief dossier).

In de beslissing van 10/07/2012 (bijlage 20) stelde verwerende partij het volgende samengevat:

- *dat verzoekster moeder stortingen ontvangt van haar zoon (broer van verzoekster) en dat deze stortingen bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als stabiel en regelmatig;*
- *dat verzoekster moeder een IGO ontvangt van 972,36 euro per maand, doch dat dit lager is dan hetgeen gevraagd wordt door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;*
- *dat verzoekster moeder bijkomend nog een huurlast heeft van 300 euro per maand;*
- *dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen vastgesteld is op 1460 euro per maand;*

In de beslissing van 24/09/2013 (bijlage 20) stelde verwerende partij het volgende samengevat:

- *dat verzoeksters moeder een maandelijks pensioen (lees: IGO) van 972,36 euro per maand;*
- *dat verzoekster moeder op regelmatige basis stortingen ontvangt van haar zoon (broer van verzoekster) en dat deze stortingen bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als stabiel;*
- *dat verzoekster moeder niet over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt” beschikt conform artikel 40ter Vreemdelingenwet;*
- *dat de armoederisicogrens vastgesteld is op 1000 euro per maand en dat het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan deze grens;*

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

In de bestreden beslissing wordt kortweg gezegd dat de IGO die verzoeksters moeder (lees: referentiepersoon) ontvangt gewoonweg niet in aanmerking komt omdat dat een vorm is van ‘sociale bijstand’.

Ten eerste bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk welke “aanvullende bijstandsstelsels” niet in aanmerking dienen genomen te worden. Immers, artikel 40ter bepaalt het volgende:

“[...] 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; [...]”

Deze bepaling bepaalt limitatief welke middelen uit welke aanvullende bijstandsstelsel het gaat, namelijk:

- *Leefloon;*
- *Aanvullende gezinsbijslag;*
- *Financiële maatschappelijke dienstverlening;*
- *Gezinsbijslagen;*

Deze zienswijze wordt gedragen door een arrest van de Raad op 7/05/2014 (arrest n° 123 609) waarin de Voorzitter uitdrukkelijk het volgende stelt (stuk 2):

In de bestreden beslissing wordt gesteld “aangezien het IGO-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen”.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwezende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen “een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is”.

Alleen al louter op deze basis dient de bestreden beslissing vernietigt te worden aangezien verwerende partij duidelijk te kennen geeft de IGO van verzoeksters moeder niet in aanmerking te willen nemen en dit is een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede is het toch wel opvallend te moeten vaststellen in dit dossier dat reeds in het verleden verwerende partij de IGO van verzoeksters moeder WEL in aanmerking heeft genomen maar om andere redenen de aanvragen van verzoekster heeft geweigerd.

Ten derde kan eveneens naar de modus operandi van verwerende partij verwezen worden waarin ze stellen dat in 2012 (bijlage 20) de armoedegrens blijkbaar 1460 euro per maand was en in 2013 (bijlage 20) de armoedegrens blijkbaar naar beneden is gegaan (1000 euro per maand). In 2014 (lees: de bestreden beslissing) wordt het IGO-bedrag gewoonweg niet in overweging genomen en wordt niets gezegd over het al dan niet bestaan van een armoedegrens.

Ten vierde kan afgeleid worden uit de eerder genomen beslissingen (lees: bijlage 20 dd. 24/09/2013) dat verzoeksters moeder (lees: referentiepersoon) aanzienlijke maandelijkse financiële bijdragen ontvangt van haar zoon ontvangt. Immers, in de bijlage 20 van 24/09/2013 stelt verwerende partij uitdrukkelijk dat de maandelijkse financiële bijdrage REGELMATIG is. Inderdaad, verzoeksters broer stort maandelijks 800 euro op de rekening van zijn moeder (lees: referentiepersoon), die dan op zich nog een minstens 1000 euro aan Pensioen ontvangt. In totaal ontvangt de referentiepersoon een maandelijks netto bedrag van 1.800,00 euro. Dit is meer dan voldoende om aan haar behoeften en die van haar Marokkaanse dochter (lees: verzoekster) te voldoen. De stortingen zijn duidelijk regelmatig en sinds het begin van de procedure in 2012 zijn die financiële bijdragen niet alleen REGELMATIG maar eveneens STABIEL. Het kan ook niet ernstig betwist worden dat de middelen die de referentiepersoon ten beschikking heeft minstens TOEREIKEND zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 05.12.2014 verwerende partij een negatieve beslissing kan nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. [...]”

2.1.2.1. De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster het eerste middel enkel concreet betreft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het middel wordt dan ook enkel in het licht van deze bestreden beslissing onderzocht.

2.1.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt zo verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar te vervoegen Belgische moeder beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in voormelde wetsbepaling. Er wordt ook duidelijk gemotiveerd om welke reden de door verzoekster in dit verband voorgelegde bewijzen van inkomsten van haar moeder niet worden weerhouden. Zo wordt geduid dat het inkomen van de referentiepersoon bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen ten bedrage van 1.011,70 euro per maand, doch dit inkomen een vorm van sociale bijstand betreft dat wordt toegestaan aan personen, ouder dan 65 jaar, die behoeftig zijn omdat deze niet meer terecht kunnen bij het OCMW voor een leefloon. Verweerder is van mening dat het inkomen te beschouwen is als 'middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels' zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet, waarmee geen rekening kan worden gehouden bij het bepalen of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.4. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag ligt, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat zij een familielid is van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]"

Artikel 40ter, eerste lid en tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- [...]"

In casu oordeelt verweerder dat verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten, nu het inkomen van de referentiepersoon bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen hetgeen middelen betreffen die worden verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel waarmee overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening kan worden gehouden.

Verzoekster betwist deze motivering in een eerste onderdeel van haar middel. Zij stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op limitatieve wijze bepaalt welke middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen en de inkomensgarantie voor ouderen hierbij niet uitdrukkelijk wordt vermeld.

De Raad oordeelt evenwel dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat enkel *"het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen"*, hetzij wat expliciet is opgesomd in deze bepaling, buiten beschouwing moeten gelaten worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit *"aanvullende bijstandsstelsels"*. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip *"aanvullende bijstandsstelsels"* vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn waarmee rekening dient te worden gehouden.

Het begrip *"aanvullend bijstandsstelsel"* voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

De aanvullende bijstandsstelsels omvatten het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht->

2012-I.pdf,pagina 646; http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werken anders dan de klassieke sociale verzekeringen niet op basis van individuele bijdragebetalingen maar worden gefinancierd uitsluitend door overheidsmiddelen.

Verder dient de doelstelling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in acht te worden genomen: het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (GH, 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”*).

Tot slot wijst de Raad erop dat in zijn beschikking nr. 9227 van 20 november 2012 de Raad van State het volgende heeft gesteld:

« Considérant que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse et, en cas de recours, au juge du Conseil du contentieux, de vérifier la condition d'existence dans le chef des ressortissants belges, ascendants de l'étranger qui les rejoint, de « moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers »; que cette évaluation doit tenir compte de « leur nature et de leur régularité » et ne doit pas tenir compte des « moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires »;
Considérant par suite qu'il ne peut être reproché au juge du Conseil du contentieux d'avoir fait une lecture inexacte de l'article 40ter précité, en considérant que les conditions de cet article n'étaient pas remplies en l'espèce, pour le motif déjà retenu par la partie adverse et que le juge administratif fait sien, que la garantie de revenus aux personnes âgées (XXXXX) « rentre dans la catégorie des moyens provenant des régimes d'assistance complémentaires » et « ne peut être prise en compte dans l'évaluation des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers tels que visés par l'article 40ter de la loi ».

De Raad van State heeft in deze dus expliciet geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen valt onder het begrip “aanvullende bijstandsstelsels” zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat deze niet in rekening moet worden genomen voor de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor en evenmin strijdig met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waar verweerder in casu geen rekening hield met de inkomensgarantie voor ouderen van verzoeksters moeder voor de begroting van de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen. Met betrekking tot een door verzoekster in dit verband aangevoerd arrest van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Door verder in een tweede onderdeel van het middel aan te geven dat verweerder in het verleden wel heeft aanvaard dat de inkomensgarantie voor ouderen middelen zijn die in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in rekening kunnen worden gebracht, toont verzoekster verder evenmin aan dat verweerder in de thans voorliggende zaak op basis van een incorrecte feitenvinding, op kennelijke onredelijke wijze of met miskennen van de wet tot zijn beoordeling is gekomen.

In zoverre verzoekster in een derde onderdeel van het middel nog kritiek heeft op de wijze waarop de armoedegrens werd gehanteerd in de twee eerdere beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die in haar hoofde werden genomen, is deze kritiek niet dienstig in het kader van huidig beroep. Deze eerdere beslissingen maken zo niet het voorwerp uit van huidig beroep en zoals verzoekster zelf ook aangeeft spreekt de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet over enige armoederisicogrens. Het gegeven dat verzoekster inconsistenties meent te ontwaren in de opeenvolgende beslissingen die verweerder nam inzake de door haar ingediende verblijfsaanvragen, vermag ook nog niet aan te tonen dat verweerder in casu op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen en afbreuk te doen aan de voorgaande bespreking betreffende het eerste onderdeel van het middel.

Verzoekster betoogt in een vierde onderdeel van het middel dat zij in het kader van haar twee eerdere aanvragen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds aantoonde dat haar moeder maandelijks tevens financiële bijdragen ontvangt van haar zoon. Zij stelt dat het gaat om 800 euro per maand en verweerder reeds erkende dat de betalingen regelmatig

plaatsvinden. Zij stelt dat deze ook als stabiel moeten worden beschouwd. Verweerder oordeelde evenwel reeds in zijn beslissingen van 10 juli 2012 en 24 september 2013 dat deze stortingen net impliceren dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende eigen bestaansmiddelen om naast in haar eigen levensonderhoud ook te voorzien in dat van verzoekster. In de beslissing van 24 september 2013 wordt bijkomend geoordeeld dat deze stortingen niet kunnen worden weerhouden als stabiele bestaansmiddelen, omdat deze op elk ogenblik kunnen worden stopgezet. De Raad kan enkel vaststellen dat deze laatste beslissing definitief is geworden, nu het hiertegen ingestelde beroep reeds is verworpen door de Raad in zijn arrest nr. 120 223 van 7 maart 2014 en niet blijkt dat tegen dit arrest een cassatieberoep werd ingesteld. Verzoekster beperkt er zich in wezen thans toe te stellen dat zij van mening is dat deze inkomsten uit stortingen alsnog als stabiel dienen te worden beschouwd, hetgeen niet kan volstaan. Daarnaast kan de Raad ook enkel vaststellen dat verzoekster er met haar betoog aan voorbij gaat dat verweerder rechtmatig kon oordelen dat bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geen rekening kan worden gehouden met de inkomensgarantie voor ouderen die de referentiepersoon geniet en verzoekster geenszins aangeeft of aannemelijk maakt als zou een inkomen van 800 euro per maand als toereikend kunnen worden beschouwd. Er blijkt dan ook niet dat dit betoog van verzoekster afbreuk vermag te doen aan de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoekster de Marokkaanse nationaliteit heeft.

Dat verzoekster met haar Belgische moeder onder één dak samenwoont;

Dat verzoekster ten laste valt van haar Belgische moeder;

Dat verzoekster met haar Belgische moeder een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoekster en haar Belgische moeder samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en diens Belgische moeder. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met haar moeder. Zij stelt samen te wonen met haar moeder en ten haren laste te zijn.

Opdat verzoekster zich kan beroepen op het recht op eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat

verzoekster enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan verder slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt die verder gaat dan de normale affectieve banden.

Wat de ingeroepen gezinsband met haar moeder betreft, wijst de Raad erop dat verzoekster aangeeft dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen ruim 50 jaar oud was. Zij weerlegt verder de vaststelling van verweerder niet dat niet blijkt dat haar moeder beschikt over toereikende bestaansmiddelen om haar in België ten laste te nemen. Door louter aan te geven dat zij nog samenwoont met haar moeder en te betogen dat zij ten laste zou zijn van haar moeder blijft verzoekster in gebreke met voldoende concrete elementen aan te tonen dat er tussen haar en haar moeder een band van afhankelijkheid bestaat derwijze dat deze gezins- of familieband onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien alsnog enig privé- of gezins- of familieleven met haar moeder in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden aangenomen, stelt de Raad in ieder geval vast dat – daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht – verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- of gezins- of familieleven en anderzijds het algemeen belang. Zoals reeds werd opgemerkt, toont verzoekster niet aan dat haar moeder beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die toelaten verzoekster in België ten laste te nemen en te vermijden dat zij een beroep dient te doen op de openbare overheden. Zelfs indien alsnog dient te worden aangenomen dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste is van haar bejaarde moeder in België, hetgeen evenwel niet wordt aangetoond, blijkt ook niet dat een verderzetting van deze situatie met (financiële) steun vanuit België niet mogelijk zou zijn naar de toekomst toe. Er kan ook worden aangenomen dat verzoekster en haar moeder reeds jarenlang gescheiden hebben geleefd. De Raad wijst er verder op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zouden zijn die haar verhinderen om met haar moeder in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het beweerde privé-, gezins- of familieleven verder te zetten. Zij betoogt enkel nagenoeg onmogelijk haar privé-, gezins- of familieleven te kunnen verderzetten in het land van herkomst nu het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, doch maakt dergelijke belangen in België geenszins aannemelijk aan de hand van concrete gegevens en/of stukken. Dergelijk betoog kan dan ook geenszins worden aangenomen, te meer nu niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verzoekster wist ook dat zij enkel vermocht in België te verblijven indien zij kon aantonen te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarden voor een verblijf. De bestreden beslissingen hebben daarnaast niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat zij alsnog worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad wijst er ten slotte ook op dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hierin vervatte evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS